

ipſo die quo titulus ille cenſeatur reductus ad non titulum, Rot. decif. 693, n. 1, in fine, part. 1, & decif. 1, nu. 8, 9, & 10, part. 2, & decif. 141, nu. 17, part. 9, tom. 1, recent. repetita apud Royas decif. 191, cum adductis per Cenc. de cenſ. qu. 107. ſub n. 21, verſ. Attamen ſi talis. Rot. apud Salgad. in Labyrinth. credit. decif. 53, num. 15, & ſeq. Andr. Cenſal. decif. Lucen. 57, n. 30, Altograd. conf. 22, num. 1, & ſeq. lib. 2.

Triginta annorum ex lapſu cum obſervantia contractus initi cum Eccleſia ꝛ beneplacitum Sedis Apoſtolicæ olim præſumebatur, Rot. apud nos poſt primam allegat. nu. 16, & ſeq. fol. 44, & allegat. 5, n. 12, fol. 80, lib. 1, & allegat. 40, n. 3, lib. 2, infinitos cumulat Ciarlin. contr. 39, n. 4, ubi quod non ſolum præſumatur beneplacitum: ſed etiam utilitas alienationis, & n. 3, & contrav. 105, n. 100, & contrav. 183, n. 70, Merlin. decif. 184, n. 3, & decif. 506, n. 7, & decif. 638, n. 4, & decif. 702, n. 17, Rot. decif. 73, nu. 18, & ſeq. & decif. 155, nu. 6, & decif. 175, n. 16, & dec. 256, n. 1, & ſeq. part. 8, & decif. 114, n. 9, & latè decif. 175, n. 44, & ſeq. & decif. 217, n. 8, part. 9, tom. 1, & decif. 329, n. 25, & ſeq. part. 9, tom. 1, recent. & poſt Tondut. de penſ. decif. 1, n. 9, & 10, repetita apud Cardinalem Othob. decif. 220, & decif. 159, n. 11, & 12, apud eundem Othob. & apud Salgad. in Labyrinth. cred. decif. 79, nu. 4, Sperell. decif. 179, nu. 51, & ſeq. latiffimè Fulg. de emphyt. tit. de contract. emphyt. qu. 18, ex n. 2, Spad. conſil. 6, nu. 12, & conſil. 104, nu. 6, lib. 3, Hodie ex noviffima conſtitutione ꝛ ſanctæ memoriæ Urbani VIII. præſumptio prædicta beneplaciti ſublata extitit, ut teſtatur Rota apud Tondut. de penſ. decif. 67, n. 19, & inter impreſſas per Royas decif. 402, ſub num. 7, verſ. Tum quia dicta præſumptio, & decif. 444, ſub n. 8, verſ. Tum etiam quia, & dixi dicta allegat. 40, n. 18, lib. 2.

Cum limitatione ad regulam concludit Auctor hic n. 12, quod in caſu neceſſitatis pro alendis pauperibus etiam exteris, ꝛ ſeu Monachi Eccleſiæ bona ſine ſolemnitatibus alienari poſſint. Ciarlin. controverſ. 105, n. 9, n. 68, ubi tamen quod poſtea requiratur ſolemnitas, & contrav. 183, n. 7, & 55, ubi quod requiratur ratificatio cum ſolemnitate, Barboſ. de univerſ. jur. Eccleſ. lib. 3, cap. 30, n. 12, Merlin. decif. 887, nu. 10, Nig. de Laudim. qu. 4, n. 25, tom. 2, Tondut. reſolut. benefic. 137, n. 13, part. 3, Royas decif. 205, n. 16, & decif. 230, n. 2, repetita poſt tract. de ſubſta. decif. 103, & decif. 168, Leoncill. de privileg. pauper. 19, n. 2, 10, 13, & 14, part. 2.

CAPUT LXV.

SUMMARIUM.

- 1 Nemo pro debito alterius tenetur.
- 2 Actio personalis contra tertium non datur. Semel extincta non reviviscit nu. 4. Fallit favore dotis num. 5.
- 3 Filius pro patre tenetur ad alimenta.
- 6 Producent scripturam impugnativè eam non approbat; Scripturam eatenus diciur fieri, quatenus scriptura probat, num. 7.

Neminem teneri, nec conveniri poſſe pro debito alterius ꝛ proponit Auctor hic n. 3, & 4, pro regula cum Juribus cumulatis per Georg. Mund. conf. 30, num. 82, lib. 2, Cyriac. contrav. 494, num. 11. Hinc actio personalis contra ter-

tium ꝛ non competit etiamſi obligatio contracta fuiſſet contemplatione rei, dixi allegat. 21, n. 9, fol. 355, lib. 1, & allegat. 19, n. 21, & allegat. 23, n. 5, & allegat. 68, n. 8, & allegat. 73, n. 16, lib. 3, Hodiern. contrav. 3, n. 12, ſeq. ac per tot. Joan. Franc. Andr. contrav. 240, n. 71, Georg. Mund. conf. 16, nu. 54, lib. 1, Salgad. in Labyrinth. cred. part. 1, cap. 24, n. 111, & ſeq. & ſubjungit Auctor hic nu. 5, & 6, Caruſ. in Sylv. termin. arb. 7, num. 1.

A qua quidem regula favore alimentorum receditur ita ut filius pro debito per patrem contracto cauſa alendi familiam teneatur, ꝛ ſic etiam uxor pro marito, & poſt relatos hic per Auctorem n. 10, comprobant Merlin. de pignor. & hypothec. lib. 3, qu. 5, n. 14, & 15, Ripol. reſolut. 10, n. 175. Contrariam opinionem quod ſcilicet non teneatur pro debito per maritum contracto pro habitatione, ſeu alimentis poſt alios ſuſtinere contendit Joan. Franc. Andr. contrav. 267, nu. 4, & per totam, & tandem huic poſteriori ſententiæ poſt alios adhaeret Auctor hic num. 12, & 13.

Semel extincta actio regulariter ꝛ non reviviscit, Mart. Medic. ad decif. Senen. examinat. 47, n. 21, & decif. 76, n. 1, Mart. Ventur. conf. 16, n. 18, Fontanell. de pact. nupt. claſſ. 5, part. 2, n. 91, Mangil. de evict. qu. 90, n. 5, Nig. de except. c. 15, §. 6, n. 1, Surd. decif. 51, n. 5, & decif. 163, n. 2, Salgad. in Labyrinth. credit. part. 2, cap. 27, n. 52, & 53. In cauſa tamen favorabili dotis ꝛ prædicta conſuſio ceſſat, ex quo actiones jam extinctæ reviviscunt, Mart. Medic. dicta examinat. 47, n. 25, & 26, ubi extendit etiam ad donationem propter nuptias, & dicta decif. 76, nu. 3, cum adductis per Rotam in Aſina fidei commiſſi 21, Junii 1655, §. nec relevat. Zarate, & §. pro qua veritate, ubi quod producent ꝛ ſcripturam impugnativè eam, ſeu ejus contenta approbare non cenſeatur dixi poſt alios allegat. 10, & allegat. 100, nu. 15, lib. 2, Joan. Ant. ab Ecceſ. obſerv. 90, nu. 7, & num. 20, lib. 1, ubi quod producent ꝛ ſcripturam eatenus dicitur fieri, quatenus ſcriptura probat.

CAPUT LXVI.

SUMMARIUM.

- 1 Hypotheca uxori competens in bonis mariti pro sorte extenditur etiam ad alimenta; Competens pro alimentis seu fructibus dotis contra tertium exercetur num. 4. & 5. Pro alimentis debita filio a patre non competii numer. 13. Fallit ut numer. 14. Pro legatis generaliter competii numer. 15. Pro legato ad tempus non competii numer. 16. Pro alimentis datur contra pradium pro eis assignatum numer. 20. Fallit ut numer. 21. Datur pro pensione num. 25.
- 2 Alimenta debita ob moram a die moræ deberi incipiunt; sed vide num. 3.
- 6 Actio personalis datur filiis pro legitima. Fallit ut numer. 7.
- 8 Filii vivente patre nullum Jus pro legitima habent in ejus bonis.
- 9 Legitima ex lapsu triginta annorum præſcribitur; Declara ut numer. 10.
- 11 Præſcriptio de qua conſtat in actis à Judice attenditur; sed vide num. 12.
- 17 Legatum pro alimentis quoad debitorem dicitur perpetuum.
- 18 Salvianum competens pro legatis in perpetuum relictiſ;

Obſervationum de Alimentis Cap. LXVI.

relictiſ; Non datur in annuis ad certum tempus num. 19.

22 Alendi onus quando hæredes officiat.

23 Parentes erga filios etiam naturales & spurios tenentur ad alimenta. Amplia ut n. 24.

26 Filius à Patre exheredatus alimenta ab hæredibus non conſequitur. Fallit ut n. 27.

Concluſio, quam firmat Auctor hic num. 1. quod nimirum hypotheca legalis uxori contractu in bonis mariti ꝛ pro forte, tam ſoluto, quam conſtante matrimonio, extendatur quoque ad alimenta, probabilem non videtur habere controverſiam ad tradita per Cyriac. contr. 430, nu. 6, Galeott. contr. 21, n. 20, & ſeq. lib. 1. Palm. conf. 21, nu. 19, & Merlin. de pign. & hypoth. lib. 3, tit. 1, q. 1, n. 5, & 20, & tit. 2, q. 51, n. 2, & ſeq. & poſt r. dec. 119, n. 21, 22, & 23, Salgad. in Labyrinth. credit. part. 1, cap. 24, n. 93, Caren. reſol. 18, n. 2, Surd. decif. 271, n. 2, & ſub n. 11, verſ. Et per hoc, ubi Hodiern. ſub nu. 8, verſ. In quo adest. Mart. Medic. ad decif. Senen. examinat. 48, n. 5, & per totam. Merlin. Pignatell. contrav. 61, n. 9, & 10, lib. 1, hanc tamen conſuſionem conatur ibidem nu. 11. impugnare A Coſt. de privileg. credit. regul. 3, ampl. 3, nu. 13, & ſeq. Arias de Mes, var. reſolut. lib. 2, cap. 30, nu. 17, Pacific. de Salvia. inſpect. 3, cap. 4, n. 170, & ſeq. Rot. decif. 383, n. 12, part. 5, & decif. 398, p. 9, tom. 2, recent. ubi quod in judicando ab hac opinione non ſit recedendum, & in Romana fidei commiſſi 7, Junii 1652, §. quoad fructus coram Zarate.

Quæ quidem alimenta dotis vel debita ex diſpoſitione Juris ob moram pro ipſis anterioritas ꝛ à die moræ tantum incipit. Socin. ſen. conf. 41, num. 15, & 16, & ſub num. 22, verſ. Tamen contrarium lib. 4, Pacific. de Salvia. inſpect. 3, cap. 4, n. 183, Mantio. de tacit. lib. 2, §. ambig. lib. 14, tit. 46, ſub n. 9, verſ. Sed ſi hypotheca. Rot. in Romana fructuum dotis 10, Junii 1643, prope finem, verſ. Sex ex diſpoſitione Juris coram Peutingero. Cujus quidem Sacri Tribunalis licet magna ſit auctoritas, diſtam tamen reſolutionem ꝛ dubiam facere videntur tradita per Bald. conſil. 268, in fine lib. 5. Negulant. de pignor. 1, membr. 5, part. ſub n. 12, verſ. Ego autem. Surd. de aliment. privileg. 49, n. 16, fol. 302, Caſtill. ſupra cap. 36, §. 5, n. 31, Merlin. de pignor. & hypothec. lib. 3, tit. 2, qu. 51, num. 18, 19, & 20.

In principali ergo concluſione dum oſtenditur etiam pro alimentis, ſeu fructibus dotis tacitam ꝛ legale dari hypothecam exinde neceſſario ſequitur, quod pro illis etiam contra tertios poſſeſſores detur actio, Fontanell. de pact. nupt. claſſ. 6, gloſſ. 2, part. 4, nu. 72, tom. 2, Pacific. de Salvia. inſpect. 3, cap. 4, n. 170, A Coſta de privileg. credit. regul. 3, ampliat. 3, ſub n. 14, verſ. Quod ſi contingat. Rot. dicta decif. 398, num. 36, & ſeq. part. 9, tom. 2, recent. duplicata apud Merlin. de pignor. & hypothec. decif. 119, quicquid per viam diſputationis contendat Auctor hic n. 1, & 2, quatenus vult tacitam hypothecam pro alimentis mulieri non competere; ac conſequenter nec contra tertios experiri valeat.

Unde opinio noſtri Auctoris hic n. 3, ſubſiſtere ꝛ non poſteſt: nam quod marito quemadmodum & uxori tacta legalis hypotheca competat etiam contra tertios poſſeſſores indubitatum renunciant Pacific. de Salvia. inſpect. 3, cap. 4, n. 181, Cyriac. dicta contrav. 430, n. 5, Merlin. de pignor. & hypothec. lib. 3, tit. 3, tit. 2, qu. 51, n. 62. A nu. 5, uſque ad 24, diſceptatio verſatur circa

legitimam pro qua hypothecam non dari filiis ꝛ in hæreditate parentum, ſed tantum conditionem ex lege, ex ſic perſonalem actionem poſt alios concluditur hic nu. 8, Giovagn. conſil. 2, nu. 1, & conſ. 9, nu. 18, lib. 2, Bottillier. de ſucceſſ. ab interſtat. cap. 1. Theoremat. 23, ſub n. 25, verſ. At hic. Cyriac. contrav. 5, num. 159, Joan. Franc. Andr. controverſ. 187, n. 4, Merlin. de pignor. & hypothec. lib. 3, tit. 3, qu. 97, n. 1, Fulgin. de jur. emphyt. tit. de laudem. q. 2, n. 14, Ferentill. ad Buratt. dec. 115, gloſ. E. Andr. Cenſal. decif. Lucen. 35, n. 5, Rot. decif. 9, num. 42, & decif. 290, num. 7, part. 7, & decif. 96, n. 2, part. 9, tom. 1, recent. & in Romana hæreditatis de Fabiis 11, Martii 1644, §. quod autem coram Bichio, & in eadem coram Eminentiff. Othobon. decif. 73, num. 7.

Si tamen legitima filiis in teſtamento relinquatur, tunc pro ea ꝛ competit hypotheca, Giovagn. dicto conſil. 2, num. 2, & 3, lib. 2, Buratt. dec. 115, nu. 12, Merlin. de pignor. & hypothec. lib. 3, tit. 3, dicta q. 97, n. 5, Rot. coram Eminentiffimo Othob. dicta decif. 73, n. 5, & 6. Unde non videtur tata concluſio, Merlin. Pignatell. contrav. 9, num. 20, centur. 2, quatenus vult, quod etiam patre adhuc vivente competat hypotheca filio in bonis paternis pro legitima; nititur enim auctoritate Merlin. de legitim. lib. 5, tit. 3, q. 1, n. 3, ubi in moderna impreſſione potius contrarium concludit ex Giurb. de conſuet. Meſſan. p. 1, c. 1, gloſ. 3, nu. 66, & c. 4, gloſſ. 5, n. 6, & 7, fol. 395. Irrefragabili id ſuadet ratione, quia vivente adhuc patre filiis nullum ꝛ prorſus competit jus in bonis patris pro eorum legitima. Arias de Mes. var. reſol. lib. 2, cap. 27, ſub n. 21, verſ. Contrarium tamen. Merlin. de legitim. lib. 5, tit. 3, qu. 1, n. 1, & 2, & qu. 7, n. 1, Auctor hic num. 14.

Ex lapſu triginta annorum, tam legitima, quam ejus ſupplementum ꝛ præſcribitur, ut ſubjungitur hic n. 22, & 23, Gratian. decif. 4, n. 13, & diſcept. 807, n. 35, Leoncill. decif. Ferrar. 111, n. 2, Ciarlin. contrav. 205, n. 64, & 65, Thomaf. decif. Macerat. 4, nu. 31, Merlin. de legitim. lib. 5, tit. 3, qu. 10, n. 8, & ſeq. Cavaler. dec. 256, n. 5, Ludoviſ. dec. 489, nu. 1, & 23, Mart. Medic. decif. Senen. 6, n. 23, & ſeq. ſubdens id ſano modo intelligendum quando ſcilicet prætendentes legitimam non poſſederunt bona, ꝛ ex quibus legitima detrahi debuiffet, nam ſi poſſederunt contra ipſos præſcriptio nec inchoari potuit, Joan. Carol. Antonell. de tempor. legal. lib. 2, cap. 92, n. 2.

Præſcriptionis exceptionem non objectam, de qua tamen ex actis liquet, ꝛ à Judice animadvertendam, ita ut Judex ex officio poſſit, ac debeat agentem, cui præſcriptio obſtat, uti actione carentem repellere. Lancelot. Gall. conſil. 48, n. 53, Myning. obſerv. 28, n. 2, cent. 3, Mart. Ventur. conf. 45, n. 87, & 88, Hodiern. ad Sard. dec. 2, n. 9, alios cumulat Merlin. Pignatell. contrav. 44, n. 4, cent. 1. Verum tamen quod præſcriptio ꝛ non obſtet agenti, niſi de ea in actis expreſſe opponatur, neque per Judicem ſuppleri valeat poſt alios comprobant Surd. decif. 24, num. 1, & 4, Cyriac. contrav. 26, n. 8, & contrav. 307, nu. 7, & controverſ. 388, n. 22, Thomaf. decif. Macerat. 44, n. 21. Pignat. ad ſtatut. Ferrar. rubr. 128, n. 24, Salgad. in Labyrinth. cred. part. 3, cap. 1, n. 193, Lanfranc. de ſalar. qu. 105, n. 43, & ſeq.

Nullam prorſus hypothecam competere pro alimentis filio à Patre ꝛ debitis reſecta prius contraria opinione poſt alios concludit Auctor hic n. 27, verſ. Succedit ergo. Merlin. Pignat. contrav. 61, n. 5, & ſeq. Merlin. de pignor. & hypoth. lib. 3, tit. 1, quaſt. 13

q. 1. n. 5. § 12, & post tractat. Rot. decis. 36, n. 16, & decis. 119, n. 20, Caren. resol. 20, n. 10. Sess. decis. 26, n. 17, Salgad. in Labyrinth. cred. part. 1. c. 24, n. 97, Lottier. de re benef. lib. 1, qu. 39, n. 80. Quod tamen procedit in alimentis, quæ officio Judicis, aut ex legis dispositione debentur; debita namque ex contractu, aut ex ultima voluntate dubio procul hypothecam habent, Pacific. de Salvian. in specul. 3, cap. 4, n. 476. Merlin. Pignatell. contr. 61, n. 12, & 13, cent. 1. Merlin. de pignor. & hypoth. l. 3, tit. 1, qu. 1, n. 6. & n. 10, & hanc conclusionem exornat Auctor hic n. 37, animadvertendo solum quod hujusmodi hypotheca prælationis privilegium non habeat, sed ejusdem qualitatis præexistat: quemadmodum in cæteris legatis, ea ratione, quoniam hypotheca tunc competit non speciali favore alimentorum, sed quia hypotheca generaliter pro legatis debetur, l. 1, in fin. C. commun. de legatis. Gratian. discept. 542, n. 37, & discept. 731, n. 11, & 23, Merlin. Pignatell. dicta contr. 61, n. 12, & 13, cent. 1, Joan. Franc. Andr. contr. 242, n. 18, Merlin. de pignor. & hypoth. lib. 3, tit. 1, § 14, n. 12, Georg. Mund. consil. 16, n. 9, lib. 1. Capcy. Latr. decis. 107, à n. 39, Thomat. decis. Macerat. 44, n. 1, Censal. ad Peregr. de fideicom. art. 38, observ. 8, fol. 164, Caren. resol. 159, n. 1, ubi ampliat etiam in legatis annuis, Hodiern. ad Surd. dec. 28, n. 2, ubi tamen declarat conclusionem procedere dumtaxat in legato singulis annis in perpetuum debito, secus autem in legato ad tempus, Tondut. tract. de pens. cap. 19, n. 3, ubi distingui inter præstationem perpetuam, & ad tempus, Rot. decis. 298, n. 3, part. 9, tom. 1. recent. dixi alleg. 65, n. 5, lib. 3, Anton. de Marin. resol. 36, n. 8, lib. 1, Rot. in Melevitana Viridarii 5, Julii 1655, §. quia licet coram Bevilacqua.

Retenta igitur distinctione inter legatum simplex, & annuum, ac subdistinctione inter annuum singulis annis perpetuo debitum & transmissibile, & legatum annuum ad tempus nec transmissibile, de quo diximus supra in annot. ad cap. 17, nu... Tunc in secundo membro istius subdistinctionis, uti mox dicebamus, procedit conclusio, quod nimirum pro legato annuo ad tempus relicto, nec transmissibili non competat hypotheca, in quibus tantum terminis sustineri poterunt auctoritates Surd. decis. 28, per tot. quem sequitur Mangent. decis. 48, nu. 9, & 10, Gratian. discept. 294, n. 8, & seq. Leoncill. decis. Ferrar. 131, n. 2, Merlin. de pignor. & hypothec. lib. 3, tit. 1, § 14, n. 162. Animadvertendo idem procedere, quamvis ex parte ejus, qui alimenta præstare tenetur, legatum pro alimentis dicatur perpetuum ac transmissibile ad hæredes, quoad usque alimentandus vixerit, ut optimè declarat Gratian. discept. 131, n. 7, & seq. Altograd. cons. 84, n. 146, lib. 1, & prosequitur Auctor hic n. 44, usque ad 46.

Unde Salvianum pro legatis simpliciter debitis, aut annuatim in perpetuum relictis, et competens Pacific. de Salvian. in specul. 3, cap. 4, n. 186, Thomat. d. decis. 44, n. 2, Caren. resol. 159, n. 1, Mart. Medic. ad decis. Senen. examinat. 23, n. 2, & seq. Rot. dec. 689, n. 4, & seq. part. 3, lib. 3, & in dicta Melevitana Viridarii 5, Julii 1655, §. quia licet vers. Et ideo coram Bevilacqua, non datur in annuis ad certum tempus restructis, veluti reputatur ex parte recipientis legatum causâ aliquem alendi non extensibile ultra vitam alimentarii, ut dixi ad c. 17, & proterea bene concluditur hic quod pro hujusmodi legato alimentorum ad tempus, sicuti non competit hypotheca, ita neque Salvian. debeatur.

Assignatione autem factâ per Testatorem aliquo cuius præditi ex quo alimenta debeantur, pro eisdem inductam ceteri hypothecam admittunt Lottier. de re benef. lib. 1, qu. 39, n. 81, Gratian. discept.

366, ex n. 6, Salgad. in Labyrinth. cred. part. 1, c. 24, n. 98, latè post alios Merlin. de pignor. & hypoth. lib. 2, tit. 3, qu. 91, n. 1, 4, 7, & per tot. Merlin. Pignatell. d. contr. 61, n. 14, lib. 1, & fuitus Joan. Franc. Andr. contr. 354, per tot. ubi quod nil interfit si dicatur, super, de, aut ex tali fundo ad effectum inducendi hypothecam respectu fundi, quæ in eo non constitueretur, si annua præstatio, seu alimenta præstari deberent super, aut ex fructibus fundi, quemadmodum animadvertunt adducti per Merlin. de pignor. & hypoth. lib. 2, tit. 2, dicta q. 91, n. 12, Jo. Franc. Andr. dict. contr. 354, n. 13, & pluribus exornat Auctor hic ex n. 38, Salgad. in Labyrinth. cred. part. 1, cap. 24, n. 106, & seq. istud tamen moderacione dignum videtur, ut scilicet sibi locum vindicet quando onus alendi residet apud ascendentes: nam si spectaret ad transversales, seu extraneos, utique onus tale alendi hæredes non assumeret, Gabr. cons. 25, n. 19, lib. 1, Soc. jun. cons. 134, n. 33, lib. 1, Franc. decis. 178, n. 5, & 11, cum adductis per Merend. contr. jur. lib. 13, cap. 3, n. 6.

Parents ad præstationem alimentorum non tam erga legitimos, quam etiam erga filios naturales & spurios, saltem de Jure Canonico, quod in hoc prævaleat, tenentur, ut latissime prosequitur Auctor hic 46, & seq. Merend. contr. jur. lib. 13, cap. 1, Ciarlin. contr. 33, n. 61, Gizzarel. dec. 47, n. 11, Sanchez conf. moral. lib. 4, cap. 3, dub. 30, & sequitur Leoncill. de privileg. pauper. 378, n. 4, part. 2, Merlin. de legit. lib. 2, tit. 1, § 5, n. 21, & per totam Bottill. de success. ab intest. cap. 3, Theorem. 110, n. 2, & 3, Ripol. var. resol. cap. 9, n. 23, ubi de Clerico erga ejus filios, quod possit eis alimenta præstare etiam ex fructibus beneficii, & cap. 13, n. 383, & seq. Spad. cons. 132, n. 5, & seq. & cons. 222, & 223, per tot. lib. 3, Merlin. decis. 671, à n. 22, ad 39, Thesaur. dec. 211, per totam. Georg. Mund. cons. 29, à num. 12, lib. 2, Pen. decis. 281, à n. 1, Rub. ad Rot. dec. 15, n. 103, & seq. part. 9, tom. 1, recent.

Hypothecam denique dari pro Ecclesiastica pensione, inducitur Auctor hic nu. 42, & hanc quaestionem optimè declarat Merlin. de pignor. & hypoth. lib. 2, tit. 3, quaest. 92, per totam, ubi ulterius qualiter procedatur contra successorem pro præteritis pensionibus decursis in vita prædecessoris. Merlin. decis. 478, n. 1, & seq. Lottier. de re benef. lib. 1, qu. 39, n. 44, ubi quod dictio super probata ab habente facultatem obligandi importet hypothecam, & n. 82, 104, 107, & seq. Rot. decis. 1, à n. 11, ad 19, Tondut. de pens. cap. 20, n. 11, & seq. Salgad. in Labyrinth. cred. part. 1, cap. 42, n. 15, & seq. Rot. in Ferrarien. pensionis 30, Maii 1657, in princ. vers. Nam anterioritas coram Dunozeito, quæ modo imprimuntur.

Ob ingratitudinem filius a patre, vel propter aliam causam exhæredatus, ab hærede patris alimenta non recipit, cum remaneat eisdem privatus §. aliud quoque capitulum Auth. ut cum de appellat. cogn. Merlin. de legit. lib. 2, tit. 1, qu. 1, n. 1, Leoncill. de privil. pauper. 161, n. 21, part. 2, Limitatur tamen prædicta conclusio quoties filius à patre exhæredatus, et extrema labore egestate; tunc enim hæres patris tenetur ei omnino subvenire per præstationem alimentorum. Molin. de primogen. lib. 2, c. 16, n. 2, Peregr. de fideicom. art. 36, n. 146, in fin. Mart. de success. legal. part. 1, qu. 13, art. 2, n. 9, Merlin. de legit. lib. 3, tit. 1, § 3, n. 8, Hodiern. ad l. hac edictali q. 6, n. 30, Auctor hic n. 61.

CAPUT LXVII.

SUMMARIUM.

- 1 Debitor compensans solvere dicitur. Sed vide num. 2. & 3.
- 4 Compensatio admittitur etiam in causa dotis. In alimentis presentibus, aut futuris non admittitur n. 6. Non datur quando agitur de subsidio charitativo n. 7. Datur pro alimentis cum operibus n. 8. Cum legitima non datur ad debitum filii n. 9. Cum alimentis præteritis admittitur nu. 10. Cum deposito cessat nu. 11.
- 5 Compensationem allegans debitum fatetur.
- 12 Retentio aliquando conceditur, ubi denegatur compensatio pro alimentis non datur nu. 13.
- 14 Agens ex contractu non obtinet nisi prius ex parte sua adimpleat.

Sicuti debitor compensans solvere, et creditor compensans exigere dicuntur. Rot. decis. 536, n. 3, part. 1, & decis. 33, n. 4, quæ est 254, apud Merlin. & decis. 334, n. 14, & dec. 374, n. 28, & 29, part. 1, & dec. 148, n. 6, & 7, p. 6, recent. & coram Burrat. dec. 240, n. 20, & coram Daran. decis. 32, n. 4, & dec. 379, n. 9, & coram Merlin. dec. 863, n. 4, & coram Othob. decis. 16, nu. 28, & dec. 55, n. 13, Carracciol. dec. 32, n. 6, Thomat. dec. Macerat. 50, n. 434, Mart. Vent. cons. 12, n. 205, Merlin. de pign. & hypoth. lib. 5, § 6, n. 2, & 3, & post tr. dec. 41, n. 16, & decis. 94, n. 21, & dec. 153, n. 7, Altograd. cons. 5, n. 1, & cons. 68, n. 63, lib. 1, Fontanell. dec. 465, n. 7, & decis. 561, n. 5, Larr. dec. 87, n. 3, Carleval. de Judic. lib. 1, tit. 3, § 27, n. 1, in fin. Mart. Medic. ad decis. Senen. examinat. 60, n. 9, & seq. Ciarlin. contr. 36, n. 19, & contr. 169, n. 65, Rot. apud Zacch. de Camer. oblig. decis. 183, n. 16, Guilh. Anth. de reser. & morat. concl. 53, à n. 12, ad 21, ubi nu. 13, quod procedat etiam in materia retractus. Spad. cons. 348, nu. 41, lib. 1, Salg. in Labyrinth. cred. p. 3, c. 6, §. unic. n. 4, Lanfranch. Zacch. de salar. q. 104, à n. 16, ad 20, Vom. Hagen. de usur. c. 11, n. 179, & seq. Mangil. de subast. qu. 92, n. 8, & post tract. decis. 68, n. 15, alios recenset Auctor hic n. 1, Cancr. var. resol. part. 2, c. 3, n. 38, 40, & 44, Giurb. observ. 106, n. 5, 10, & 11, Olea de cess. Jur. tit. 6, qu. 11, n. 22, in fin. Donad. de renunciat. c. 4, n. 79, & 80, & c. 32, n. 149, cum tribus seq. Leoncill. decis. Ferrarien. 37, n. 3, Grass. de except. 16, n. 9, & seq. Burg. de Laudim. p. 3, impud. 8, n. 2, & 3, Niger de except. c. 13, §. 3, n. 8, Calvin. de acquit. c. 7, n. 12, Cenc. de cens. q. 108, n. 6, Rot. apud Post. de manuten. decis. 47, n. 8, ubi quod compensatio habeat vim solutionis ad effectum constituendi in quasi possessione exigendi. Comit. decis. 68, num. 14.

Quæ conclusio non ita de plano procedit in eo, qui se soluturum se juraverit, & istius controversiæ resolutio pendet ex intelligentia textus, in c. ad nostram il primo de Jurejur. ubi quod is, qui simpliciter juravit solvere potest indistinctè compensationem objicere, secus verò si juravit verè solvere, quam quaestionem ex professo tractat Auctor hic nu. 2, & 3, & prius lib. 3, contr. c. 23, ex nu. 79, ad 93, ubi transit cum distinctione, ut nimirum qui simpliciter promisit solvere cum juramento, compensationem opponere absque perjurio possit, qui verò juravit solvere in pecunia, obstringatur omnino solvere, nec compensatio ei suffragetur. Cancr. var. resol. part. 2, c. 3, à n. 39, ad 46, ubi quod non obstantè juramento opponi

possit compensatio tanquam vera solutio. Fontanell. decis. 465, nu. 6, Gratian. discept. forens. 129, n. 19, & 20, ubi quod admittatur compensatio ei, qui juravit solvere, quando post contractam obligationem juratam effectus est creditor sui debitoris, cum quo compensare intendit. Marefcot. var. resol. c. 121, n. 54, & ibi Ferentill. in annot. & faciunt latissime tradita per Jo. Franc. Andr. contr. 215, per tot. Calvin. de acquit. c. 7, n. 4, & seq. Mart. Medic. ad decis. Senen. examinat. 60, ex n. 24, usque ad finem: ubi tandem concludit compensationem admitti etiam contra obligationem juratam, Rot. apud Post. de subast. decis. 88, n. 17, 18, & 19, Hodiern. ad Surd. dec. 117, n. 15, Arias de Mes, resol. 46, n. 39, lib. 3, Articulum proponit Olea de cess. Jur. tit. 6, qu. 11, n. 13, sed indecisum relinquit indicando Auctores materiam tractantes. Contrarium verò opinionem, quod scilicet super obligatione jurata non admittatur compensatio indistinctè post alios proficitur Lanfranch. Zacch. de salar. q. 104, n. 13, & faciunt tradita per Thomat. de Tut. & Curat. tit. 19, n. 2225, & seq. fol. 665. At nostra opinio mox firmata magis subsistit, & inconcussa remanet, quando, uti diximus, debitum juratum est anterius, nam cum supervenienti credito dubio procul juramento non obstantè compensationem admittit, secus autem si esset anterius, & post alios optimè declarat Salgad. in Labyrinth. credit. part. 3, cap. 6, §. unic. nu. 10, Thomat. de Tut. & Curat. tit. 19, nu. 2159, fol. 660, Merend. contr. 4, per totam lib. 1.

Non negamus tamen, quod si pro forma liberationis à nexu debiti realis, aut in contanti requireretur numeratio, tunc tunc exclusa omnino remaneret compensatio. Giurb. decis. 60, n. 9, Cyriacus, contr. 120, nu. 14, & 15, Ciarlin. contr. 36, n. 21, alios cumulat Salgad. in Labyr. cred. part. 3, c. 6, §. unic. n. 6, Lanfranch. Zacch. de salar. q. 104, n. 14, & seq. Grass. de except. 16, n. 59.

In causis etiam favorabilibus, ut puta dotis compensatio tunc admittatur in dubio revocari possit, nam quod in dote compensatio non admittatur post alios firmat Donad. de renunciat. c. 32, nu. 197, & seq. In contrarium se habet veritas, quippe quoniam etiam in causis favorabilibus, præsertim dotis compensatio intrat, ut exornat Auctor hic nu. 4, Ludovif. dec. 568, in fin. Mart. Medic. ad decis. Senen. de examinat. 60, num. 22, Thomat. de Tut. & Curat. tit. 19, sub nu. 3009, limit. 344, in fine fol. 769, Ripol. var. resol. 10, n. 110, 354, & 355.

Hinc ex objecta compensatione tacita oritur debiti confessio. Surd. decis. 24, n. 1, & seq. Pen. decis. 332, nu. 19, & 20, Leoncill. decis. Ferrar. 30, n. 11, Rot. dec. 33, n. 2, p. 5, recent. & coram Royas dec. 326, n. 13, & coram Othob. dec. 16, n. 23, ubi tamen nu. 24, limitat, quando ad alium finem, ut puta evitandi executionem, compensatio objicitur, Merend. contr. 46, per tot. lib. 5, ubi contrarium tenentes refutat Guilh. Anth. de reser. & morat. concl. 57, nu. 2, & 3, ubi hinc inde excitat & quaestionem indecisam relinquit, an opponens compensationem debitum fateatur.

Peculiari tamen ex privilegio in alimentis presentibus, aut futuris, compensatio non habet locum Auctor hic nu. 5, post alios deducit idem comprobant Bim. cons. 156, n. 17, Marefcot. var. resol. 83, n. 4, lib. 2, Grass. de except. 16, n. 60, Guid. Pap. dec. 439, in fin. Burg. de Laudim. part. 3, in specul. 8, n. 11, Thomat. de Tut. & Curat. tit. 19, sub n. 3009, limit. 344, in fi. fol. 769, Fulgin. de emphyt. tit. de solut. canon. q. 1, n. 317, vers. Vel si debium provenit ex causa alimentorum.